

**Mluvené slovo
skrze
Williamama Branhama**

SBOROVÝ POŘÁDEK

Kázáno 26. prosince 1963
V Jeffersonville, Indiana, U.S.A.

„Mluvené slovo je originální semeno“

Sborový pořádek

26.12.1963 v Jeffersonville

Bratři, svolali jsme toto shromáždění dnes večer za tím účelem, abychom se dozvěděli, jak se má jednat v církvi živého Boha. Věříme, že jsme částí této církve.

První, o čem bych se chtěl zmínit, že zde, jak dalece jsem se mohl na svých cestách kolem celého světa přesvědčit, je duchovní místo, ve kterém Ducha Božího pociťujeme více než na jiných místech, která znám. Vzpomínám si na jiná dvě místa, kde to bylo také takové, ale nyní je již nevidíme; jedno se stalo organizací a druhé nějak padlo.

Včera jsem byl zavolán a dozvěděl se, že jste si všichni přáli shromáždění, kde byste mi mohli položit otázky ohledně povinností ve sboru. Jsem tu tedy dnes večer, abych sbor uvedl do správného stavu, vlastně abych vám vyložil věci, o nichž si myslím, že jsou podstatné, aby tento sbor mohl obstát.

Bratři, jsem si jist, že rozumíte mé poznámce, že toto je duchovní místo. Není to to největší místo na světě; ani se tu nejvíce nezpívá a nejásá, nejsme těmi nejhlasitějšími, ani nemluvíme nejvíce v jazycích apod., tohle to není. Je to kvalita Ducha, který je v této kapli činný. Potud bych chtěl poděkovat bratru Neville a vám bratřím: předsednictvu, diakonům, vedoucímu nedělní školy a všem, za to, co jste vykonali, abyste pomohli, aby to tak zůstalo, a pochválit vás. Již dlouho je to mojí modlitbou a žádostí, od doby, co jsem byl mladíkem, vidět sbor v pořádku a v něm jej zachovávat.

Při posvěcování kaple jsem vám řekl, že o něco později vám budu muset něco říci, totiž, jak ta věc má být uvedena do pořádku a být užívána. Začali jste, a poté, co jsem odtud odešel, jsme měli různé kazatele a tak dále. Když sem přišel bratr Neville, který mezi námi ještě není tak dlouho, myslel jsem, že bude pro něho lépe, bude-li nejprve utvrzen ve víře, než takové věci vyložím, jak se to chystám udělat nyní. Avšak potom, co jsem zjistil, že je ve víře dobře upevněn, rozumí tomu učení, vykonává úkol věrného Kristova svědka a drží se pevně toho, o čem my věříme, že je to pravda, myslím, že nyní nadešla ta správná hodina a správný čas, kdy jeho a vás starší uvedu do sborových záležitostí, abyste tato nařízení přijali a měli je na paměti. Podle mého poznání před Bohem jsou to ta nejlepší. Očekávám od vás, že tyto věci budete

dělat tak, jak je říkám, neboť někdo tu musí být hlavou. Tu musíte mít.

Nesnažím se strhnout na sebe autoritu nebo něco podobného, ale hleďte, člověk nebo někde něco s dvěma hlavami neví, kam má jít. Bůh nikdy nemá dvě hlavy ve Své církvi; to nikdy neměl – je to jedna hlava. V každé generaci jde vždy jen o jednotlivce, kterým se zabývá, jak jsme to probírali v Písmu. Neboť vezmete-li dva lidi, potom máte dvě mínění. Musí se dojít k jednomu definitivnímu absolutu. Mým absolutem je Slovo, Bible. Jako kazatel zdejšího sboru, jehož absolutem je Slovo, vím, že vy bratři, pokud já následuji Bohu, nějakým způsobem ke mně vzhlížíte, jako bych já byl vaším absolutem, jak to říká Pavel v Písmu: „Následovníci moji buďte, jako já následuji Kristu.“

Za to od vás, bratři, očekávám, že jakmile byste mne spatřili od Písma odbočovat, že za mnou osobně přijdete a řeknete mi, v čem jsem zvrácený. Je mi jedno, jestli je to někdo z předsednictva nebo vrátný – kdokoli to je, jako bratři v Kristu máte povinnost upozornit mě, nemám-li podle Písma pravdu. Jestliže by se vyskytla otázka, měli bychom se posadit a společně si to vysvětlit.

Proto jste také, jak mám za to, přišli dnes večer za mnou. Pozvali jste si mě dnes večer sem, protože otázky o věcech, které tu vykládám, jsou k dispozici a vy se jimi zabýváte. Mějte na paměti, bratři, že na těch lístečcích nejsou žádná jména, tudíž nevím, kdo je psal. Ale jsou to otázky, které vás znepokojují a já jsem tady, abych je zodpověděl podle svého nejlepšího vědomí.

Myslete na to, Bůh ode mne očekává, že se budu držet Jeho Slova. Já očekávám od vás a chtěl bych to vidět, že vy toto Slovo v církvi zachováte. Zachovejte ji v duchovním stavu, neboť – to nezapomeňte! – všechny mocnosti temné satanovy říše se obrátí proti vám, jakmile začnete růst v Pánu. Musíte být vojáky a ne nezkušenými rekruty. Nyní jste staří vojáci, kteří jsou vycvičeni pro boj. Satan přijde mezi vás a bude-li moci, přiměje vás k tomu, že se budete spolu hádat. Ihned jej odmítněte; jste bratři. Je to ten nepřítel! My jsme tady, abychom v tomto čase večerního světla, kdy se ve světě stmívá a celá kostelní říše přechází do světové rady kostelů, pozdvihli prapor. Již brzy se pokusí připevnit na dveře ceduli s nápisem: „Zavřeno!“ Pak se budeme muset shromažďovat na jiných místech, neboť jistě jednoho dne tento sbor zavřou,

jestliže nepřijmeme znamení zvířete. My jsme rozhodnuti zůstat věrni Bohu, dokud nás smrt neosvobodí. To jsme si předsevzali.

Pokud by se kdy vyskytla otázka týkající se těchto věcí, prosím o to, aby tento magnetofonový pásek byl přehrán ve shromáždění nebo před shromážděním, než začne bohoslužba, před údy sboru. Vložte tento pásek na magnetofon a přehrajte jej! Nechť shromáždění zde pochopí, že tito muži mají před Bohem povinnost, pomáhat v tomto sboru tyto principy zachovávat. Třeba s nimi nesouhlasíte; kdybych to provedení přenechal vám, pak bych já s vámi nesouhlasil. Musíme mít někde pramen, kde je ten základ. Tak dobře, pokud jen vím, to dávám skrze Ducha svatého dále, On je mým základem. Nechť tento pásek vaším fundamentem v těchto otázkách.

Nuže, první zní:

Jak se má sbor zachovat, je-li žádán o finanční výpomoc na potraviny a oblečení? Co má sbor činit?

My chápeme, že sbor je za sebe zodpovědný, za spoluúdy sboru. Pokud jde o naše potřeby, jsme cele odpovědní za to, abychom se o ně starali. Neseme odpovědnost za nás, to znamená, za pevné údy této kaple, kteří sem pravidelně chodí, aby se s námi modlili. Jsme to povinni vůči našim bratrům a sestrám, kteří se prokázali jako údy tohoto shromáždění.

Chápeme, že miliony jsou bez potravy a ošacení a rádi bychom byli s to pomoci jim a učinit všechno, co můžeme, ale finančně to pro nás není možné. Nemůžeme podporovat celý svět, ale vůči těm, kteří k nám patří, tu povinnost máme. Míním, že pokud jsme to udělali a ještě něco zbylo, co byste chtěli dát lidem, kteří nejsou údy tohoto sboru, pak by o tom měli rozhodnout diakoni.

Diakoni jsou ti, kteří se mají zabývat těmito problémy, neboť když v Bibli, ve Skutcích apoštolů, kvůli potravinám, ošacení a podobně vyvstaly rozpory, shromáždili se apoštolé a řekli: „Vyberte ze svého středu sedm mužů dobré pověsti, Duchem moudrosti naplněných, abychom je pověřili touto službou. My sami ale, se chceme věnovat výhradně modlitbám a službě Slova.“

Není úkolem kazatele, starat se o potraviny. To spadá do kompetencí diakonů. Není to úkolem předsednictva, ale diakonů. Tak by to mělo být. Myslete na to, že v Bibli

podporovali ty z Řeků a Židů, kteří k nim patřili. Tehdy nastala roztržka, že jedni dostali více než druzí. Byli to lidé, kteří rozprodali své majetky a zisk věnovali na podporu sboru, aby to bylo mezi ně rovnoměrně rozděleno. Tehdy nastal spor, a tam byli ustanoveni diakoni. Jeden z jejich úkolů je toto vykonávat.

Myslím, že bychom se měli starat o ty, kteří patří k nám. Představenému diakonů by měl být předložen nějaký nedostatek, pak by se tím měli všichni diakoni zabývat a zjistit, co pro to mohou učinit. To se týká všech těchto věcí: ošacení, potravin a finanční pomoci nebo cokoli to má být; o to by se měli starat diakoni. Jestliže se diakoni rozhodli, co v tom případě učinit, mělo by to být předloženo pokladníkům, aby zjistili, jestli jsou v tom čase schopni tuto jistou částku vyplatit, aby se zakoupilo ošacení nebo cokoli to má být. V každém případě by to měli rozhodnout diakoni a ne předsednictvo či kazatel. Je to výhradní záležitost diakonů.

Nyní k druhému dotazu:

Stačí to, oznámíme-li veřejně z pódia, že mluvení jazyka a výklad ve shromáždění se má dít před bohoslužbou? To je druhá otázka, která je napsána na kousku papíru.

To zde se týká kazatele, neboť on je přece hlavou nad duchovním úsekem. Diakoni jsou ti policisté ve sboru, aby zachovávali pořádek a starali se o věci jako je stravování chudých a podobně. Předsednictvo rozhoduje o finančních záležitostech a o budově – za to ono nese odpovědnost. Kazatel ale bdí nad duchovní částí a to připadá bratru Neville.

Před časem byl pořádek ve sboru stanoven. Věřím v mluvení jazyka a výklad a všechny ty dobré duchovní dary, které jsou Bohem určeny k tomu, že ve sboru mají být. Žijeme v čase, jako to bylo ve dnech Bible, kdy ty sbory vznikly. Sledujte to, Pavel založil sbor v Efezu. Byl to dobře vybudovaný sbor. Postřehli jste to? Věříme, jak Pavel říká, že on sám mnoho mluvil v jazycích. Víme, že měl dar mluvení jazyka. Neučil se ani jediný z nich; byly to takové, které mu byly dány Duchem. To poznáváme z toho, co on říká Korintským. Abych ušetřil čas, nebudu Bibli otvírat, abych vám to četl, jinak bychom tu museli dnes večer zůstat hodně dlouho a já nemám příliš mnoho času. Ale chtěl bych, abyste tomu jasně rozuměli.

Pavel ani v jediném případě nemusel sboru v Efezu, Římě nebo jinému sboru psát o tom, jak mají spořádaně užívat duchovní dary. Ale Korintským o tom musel neustále psát, neboť u nich to bylo na denním pořádku. Když k nim Pavel přišel, zjistil, že někdo měl mluvení jazyky, jiný Žalm, a on za všechny tyto milé dary a věci Pánu děkoval. Jestliže dáte pozor: V první nebo druhé kapitole jim Pavel ukázal jejich postavení – čím jsou v Kristu; jaké mají postavení v Kristu.

Potom začal na ně spouštět jako otec bič a psal: „Slyším, že jsou mezi vámi hádky a mnozí z vás se u stolu Páně opíjejí.“ Netvrdil, že by nebyli křesťany – také vy, bratři, byste to neměli dělat – ale oni se tak v domě Božím chovali. Tak dalece to došlo.

Chtěl bych, jako tehdy Pavel, říci následující: „Jestliže se sejdete a někdo mluví v jazycích, pak má jiný vykládat. Jestliže ale není vykladače, má ten dotyčný mlčet. Jiné to je, jestliže je tu vykladač.“

Já jsem ten sbor tady pozoroval; viděl jsem vás vzrůstat a viděl jsem mezi vámi v činnosti mnohé duchovní dary. Jednou jsem proto musel upřímně se Slovem Páně jít k bratrovi Neville a v jedné věci, kterou činil, jej korigovat.

Jestliže mě Duch svatý udělal dozorcem nad tímto stádem, potom je mou povinností, říkat vám pravdu. Jsem vděčný bratrovi Neville, neboť on na tu pravdu poslechl. Mohu to vyslovit jen tak, jak mi to říká On.

Sledoval jsem vzrůst vašeho sboru. Tak jsme to měli na počátku a tak bychom to zase chtěli mít.

Nuže, to první, co dělá mimino, když ještě neumí mluvit, že to zkouší. Brebentí a nadělá mnoho hluku a dokonce míní, že by mluvením mohlo předčit kazatele. To neprožíváme jen v přirozeném životě, s tím se shledáváme také v duchovním. Je ještě malé a snažte-li se to mimino korigovat a dáte mu malou na zadeček, protože se pokouší mluvit, pak tomu dítěti ublížíte, zraníte je. Nejlépe bude, když to mimino necháme trochu vyrůst, až když se naučí slova správně vyslovovat a pak mu řekneme, kdy může mluvit: Ne, když mluví tatínek nebo maminka, ale má mluvit v pravý čas. Rozumíte mi? Ono má mluvit, když přijde jeho čas k mluvení.

Jestliže jsem kdy měl něco, co mi ve shromáždění venku bylo trnem v oku, pak to byl někdo, kdo povstal v době, kdy jsem mluvil, přinesl svoji zvěst v jazycích a přerušil působení Ducha. Právě jsem přijel ze shromáždění v New Yorku a jiných míst, kde to ti kazatelé stále znovu dovolují a není to nic jiného než chaos. Jestliže Bůh působí v jistém myšlenkovém pochodu, jestliže On by chtěl kupříkladu dát celý sled myšlenek, aby ve shromáždění mohlo být dáno oltářní volání a někde něco do toho vpadne, pak by přece Svůj vlastní plán mařil.

Mohu k tomu uvést příklad: Sedíme u stolu a hovoříme o Pánu. V tom přiběhne náš hoch ke stolu, odvrátí veškerou pozornost od toho, co právě činíme a křičí: „Mami, tati, představte si, získal jsem pro naše mužstvo bod! Tohle jsme udělali a to a ještě něco!“ A to právě tehdy, když hovoříme o nějakém hlubokém duchovním tématu! Je to hezké, že měl v baseballu dobrý zásah; to je v pořádku. Ale když nás přeruší během rozhovoru o zvěsti, pak to není správné. Má počkat, až přijde jeho čas, aby nám potom oznámil, co zažil při baseballové hře.

Přesně s tím se setkáváme u darů. To je důvod, proč Bůh nemůže mnoha lidem svěřit duchovní dary. Nevědí, jak je užívat. Proto toho dnes již tolik nemáme.

Potom kromě toho zjišťujeme, že je mnoho napodobenin duchovních darů, ale nevěřím, že je tomu tak v našem sboru. Jsem za to vděčen. Nevěřím, že tu máme napodobeniny, ale máme pravé dary. Ale musíme vědět, jak tyto dary užívat.

Chcete-li dělat něco správně, je to tak, jako kdybych pracoval pro nějakého šéfa; jako tehdy, když jste nastoupili do svého prvního zaměstnání. Jste ochotní zachovávat nařízení. Tím si získáte důvěru šéfa a bude vás dále povyšovat. Věřím, že nyní nastal čas pro Branhamovu kapli, dozvědět se, jak dary, které Bůh dává, je třeba užívat, aby nám mohl svěřit ještě větší než to, co již máme. Nemůžeme ale jít kupředu, jestliže jsme jako člověk, kterému je nutno stále znovu všechno říkat. Myslete na to, že: „... duch prorocví je poddán prorokům“, to říká Písmo. Musíte-li korigovat nějakého muže či ženu a ta dotyčná osoba se nad tím rozčiluje, přesto, že to doložíte biblickou pravdou, jen to dokazuje, že duch, který na ní je, není od Boha; neboť Bible říká: „Duch proroků“ nebo „předpovídání“ – také vydávání svědectví, kázání,

mluvení v jazycích (neboť výklad mluvení jazyka je prorocká řeč) – je poddán prorokům a to slovo je prorok. Poznáváme, že není v pořádku, jestliže nějaký muž nebo žena vyskočí a podá zvěst, zatímco kazatel stojí na pódiu, úplně jedno, jak rádi by to udělali.

Zde v Branhamově kapli máme k dispozici dary. Máme tu několik lidí s milými dary. Každý tento dar je sám v sobě službou. Jsou to dary, jako kázání je také darem i uzdravení a tomu podobné dary, tak i toto jsou dary – jsou samy o sobě službou. Každému věřícímu je přikázáno, aby vykonával svoji službu (Řím. 12:4-8).

Proto v Branhamově kapli by to mělo být tak užíváno, obzvláště v tomto čase, kdy máme tolik udělané víry. Toto bych vlastně neměl říkat. Ale my bychom nechtěli mít udělanou víru. Když nemůžeme mít tu pravou, pak raději žádnou; pak čekáme, až obdržíme tu pravou. Věřím, že s tím souhlasíte. Nechceme udělanou víru. Bratři, s udělanou vírou opouštíme Slovo a nemůžeme s tím nic začít. Musíme mít to pravé, pravdivé. Jestliže to ještě nemáme, pak počkáme, až to obdržíme, a pak o tom můžeme něco říkat. Chtěl bych nyní všem těmto mužům a ženám, které mluví v jazycích, prorokují a přinášejí zvěsti, říci, že s vámi věřím, že jsou pravé. Bible říká: „Všeho zkuste a toho dobrého se přidržte.“ „Neboť jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, když jim řekl: ‚Toto je odpočinutí,‘“ do kterého měli vejít. To stojí v Iz. 28:11-12.

Nyní navrhuji, aby ve svatyni se nyní sloužilo vždy jen skrze jeden dar. Přivede nás to rovnou cestou zpět k tomu, co se pokouším říci: Když mluví jeden, pak duch proroků má být poddán prorokovi. Rozumíte tomu? Nechť se to nyní, potom, co to bylo řečeno, tak děje. Nechť ti, kdo mají službu při Těle Kristově, na to čekají, neboť je to služba před Kristem pro sbor. Ale nemůžete sloužit všichni ve stejnou dobu, nýbrž vždy jen jeden.

V Branhamově kapli by se to tak mělo dělat: Ti, kdo mluví v jazycích, ti, kteří vykládají řeč jazyka a ti, kdo mají prorockví, která se mají předat sboru, se sejdou mezi sebou, než shromáždění začne. Oni by se měli shromáždit v místnosti k tomu určené a čekat na službu Páně.

I sám kazatel to musí udělat, než předstoupí před posluchačstvo. Musí vzít Bibli a v tichosti se věnovat studiu ve své

místnosti, aby byl pomazán Duchem, aby mohl předstoupit před shromáždění a mohl k němu mluvit. Jestliže to neučiní, pak je zmatený, když vystoupí před shromážděním. Každý muž a každá žena, kteří mají duchovní dary, mají přijít před Pána. Kazatel má službu, která je oddělena – on je prorok; anglické slovo kazatel znamená „prorok“, někdo, kdo přináší slovo.

Ti, kteří mají službu, která je součástí jiné – jako například jeden mluví v jazycích a druhý to vykládá, ti ať čekají společně na svou službu. Nemůže jeden studovat soukromě pro sebe a mluvit v jazycích, pak jít a tomu druhému vyprávět, co řekl, neboť v tom případě by měl oboje: Mluvení jazyka a výklad. Nuže, když to má, pak je to velice dobré a tak bychom to chtěli přijmout. Chtěli bychom, aby sbor měl užitek z darů, které jsou v našem sboru. Bůh nám je poslal a chtěli bychom, aby tyto duchovní dary byly užitečné pro sbor. Proto ten, kdo mluví v jazycích, ten kdo vykládá a ten kdo prorokuje, by se měli sejít, než se sbor shromáždí. Mají se sejít ve zvláštní místnosti a čekat na službu Páně pro sbor. Porozuměli jste tomu?

Chtěl bych říci následující: Jestliže bratr Collins mluví v jazycích a bratr Hickerson vykládá, potom mají společnou službu pro sbor. To není službou bratra Neville – je to vaše služba pro sbor. Toto uvádím jako příklad. Vy bratři byste měli mít právě takový zájem, svoji službu v domě Božím postavit na správné místo, jako kazatel svoji, neboť je prostě nutné, abyste to dělali. Ale nemůžete to dělat sami pro sebe ve svém pokoji. Když ty mluvíš a ty vykládáš, musíte se sejít. Sejděte se v kapli, v místnosti k tomu určené, neboť máte službu, která není veřejná. To není veřejná služba; ta je tu jen proto, aby bylo sboru pomoheno. Je tady k tomu, aby byla pomocí sboru; nemá to být přinášeno v hlavním shromáždění, ale jen tak, jak vám to říkám. Jestliže například bratr Collins mluví v jazycích a bratr Hickerson dává výklad, pak ať jiný bratr zapisuje, co to je.

Všichni víme, že Pán přijde. Toho jsme si vědomi. Jestliže by se bratr Neville každý večer postavil a říkal by: „Aj, Pán přijde! Hleď, přijde Pán!“, pak by to souhlasilo. Ale to říká jako kazatel na pódiu, neboť k tomu má to slovo. Protože je tedy kazatelem, „prorokem“ sboru, míním kazatelem, proto bude Slovo Pána zkoumat a říkat vám, co je v něm napsáno o příchodu Páně. Tím

jste varováni. Mluvení jazyka, výklad jazyka – což se rovná prorocství – a prorocká řeč, s čímž on nemá nic společného, je na druhé straně něčím, co není ve Slově napsáno. On musí přinést to, co je napsáno ve Slově; ale co napsáno není, to mu máte říci vy. Například: „Řekni bratrovi Wheelerovi: Tak mluví Pán! Zítří nejezdí do své pískovny, neboť se tam převrátí nákladní vůz.“, nebo něco podobného. Potom se to musí stát. Jestliže jeden mluvil a druhý to vyložil, přineste to potom, co je vaše služba u konce, k pultu. Když jste s tím hotovi, pak to prorocství, které bylo dáno, má být přečteno, jakmile sbor večer zazpíval úvodní píseň atd.

Nemyslím si, že to tak již děláme, ale jestliže to budete dělat, pak k tomu přiberte ještě následující: Když se lidé shromáždí, pak mají přijít nejprve ti, kteří mají moudrost. Neboť hleďte, mluví-li někdo v jazycích a dává výklad, nemůže to být podle Písma přijato, jediné, že by to bylo dvěma nebo třemi lidmi potvrzeno. Dva, tři nebo více svědků musí potvrdit, že věří, že to je to slovo Páně, **neboť někdy, také i v této menší službě, jako v každé jiné, máte duchy, kteří jsou převrácení. Vidíte, ti se vloudí. A to nechceme. Ne. My bychom chtěli, aby tyto služby byly připraveny na to, že budou odhaleny, zjeveny, jestliže musí být odhaleny, neboť vy se nemusíte obávat, když je odhaleno něco, co je od Boha. Jestliže je to od Boha, pak to v té zkoušce obstojí.**

Tak je to také s kazatelem. Jestliže jej někdo v souvislosti se Slovem vyzve, pak to nemusí odvolávat, neboť ví přesně, co říká. Proto vy můžete klidně přicházet. Právě tak to musí být i s ostatními službami.

Mnozí lidé mluví v jazycích a dávají zvěst, jiní mluví v jazycích a vzdělávají tím jen sami sebe. Tak to říká Bible (1. Kor. 14:4). Prostě se radují a mluví v jazycích, protože to tak cítí. Oni opravdu mluví v jazycích; je to skutečné mluvení v jazycích, které je působeno Duchem. Jestliže ale někdo ve shromáždění hlasitě mluví v jazycích, aby sám sebe vzdělával, pak to pro sbor nemá žádný užitek. Ten muž nebo žena, kdokoli to dělá, se tím sám vzdělává.

Mluvení jazyka je dar Boží ke vzdělání, jak to říká v Písmu Pavel. Slouží to ke vzdělání sboru. Proto to musí být přímá Boží řeč církvi, která není zde v Bibli napsaná.

Jestliže se mne ptáte: „Bratře Branhame, jak musím být pokřtěn?“, pak vám to mohu říci velice rychle. Nemusíte nejprve mluvit v jazycích, abyste mi to řekli; to je napsáno přímo zde v Bibli, jak se to má provádět. Proto při takové otázce nepotřebujete nikoho, kdo mluví v jazycích, aby vám odpověděl. Vidíte, to je přece již napsáno v Bibli.

Když ale říkáte: „Bratře Branhame, co mám dělat, musím se rozhodnout, mám-li jít do toho či jiného sboru?“, nebo: „Mám tohle nebo ono dělat?“, pak vám to musí být Bohem darováno. To musí říci On. Ale to se může stát jen skrze jinou službu, neboť Slovo neříká: „Ormane Neville, opušť Branhamovu kapli a jdi do Fort Wayne do evangelické kaple.“ Vidíte, to tady není napsáno; k tomu jsou zde tyto dary.

Nu, přijde sem například někdo a řekne: „Věříš v Boží uzdravení?“ Věříme tomu a kázeme to. Věříme v pomazání olejem.

Mějme za to, že přesto někdo přijde a řekne: „Nemohu proniknout, v čem to vězí?“ Pak Bůh musí skrze mluvení jazyka a výklad, skrze proroctví nebo nějak jinak vniknout do života tohoto člověka, to, co učinil, vynést na světlo a říci mu to. To je služba, která nenáleží kazateli, to náleží těm služebným darům. Ale ty nesmí být užívány ve shromáždění.

Sboru v Efezu o tom Pavel ani jednou nemusel říkat, ani sboru v Římě a jiným, neboť byly v pořádku. Jen sboru v Korintu. Jednoduše to nemohli pochopit. Pavel věřil v mluvení jazyka. Prožíval mluvení jazyka také ve sboru v Efezu. Právě tak jako ve sboru v Korintu. Ale sboru v Efezu mohl říci o větších věcech, než jen o mluvení jazyka a výkladu.

Jestliže někdo napíše zvěst, která byla dána skrze mluvení jazyka nebo proroctví a položí to na pódium, tak kazatel musí to „**TAK PRAVÍ PÁN**“ lidí, kteří mluvili a vykládali, před bohoslužbou přečíst. **Naplní-li se to pak tak přesně, jak to říká výklad, pozdvihneme ruce a děkujeme Bohu za Jeho Ducha, který je mezi námi. Jestliže se to nestane, pak už to nikdy nečinite, dokud ten zlý duch z vás nevyjde. Bůh nelže, On je odevždy Pravda.**

Vidíte, jste nyní dost staří, abyste jednali jako muži a ne jako děti. Všechno musí mít nějaký význam. Nechť se sbor nyní, zatímco všechno napravuje, dostane do tohoto pořádku. Jestliže

přijde do vašeho středu laik a vy mluvíte v jazycích, jste pro něho cizinci; nevěděl by, o čem mluvíte. V tomto čase vznikl v těchto věcech opravdu veliký zmatek. Stává se to kamenem úrazu. Jestliže ale někdo mluví v jazycích a jiný to vykládá a o tom, co se má stát, dává zvěst, která je potom na pódiu přečtena, a skutečně se to naplní, pak uvidíte, co se stane. Například je řečeno: „Zítřka nebo příští týden v určitém čase se stane něco zcela jistého.“ Nevěřící, který by u toho byl a slyšel, co bylo předpověděno, než k tomu došlo, pozná, jaký druh ducha je mezi vámi, že je to totiž Duch Boží. To také řekl Pavel: „Jestliže někdo prorokuje a zjevuje tajné věci, zdali celé shromáždění a ten nevěřící nepadne na tvář a neřekne: ‚Bůh je ve vašem středu?‘“

Ovšem nechtěli bychom také přehlédnout, že Pavel řekl: „Když jsem byl dítě, jednal jsem jako dítě.“ To řekl Korinťanům. „Také jsem mluvil jako dítě.“ – Myslel jako dítě. „Ale když jsem dospěl, dětinské věci jsem odložil.“

Nyní vám všem říkám: Před lety jste si hráli s těmito dary jako děti. Ale nyní jste již dost dlouho chodili do školy a je na čase, abyste byli muži, kteří jich prostě neužívají ke hraní. **Tyto dary jsou svaté, neboť jsou od Boha. S nimi si nesmíte hrát. Nechť je užívá Bůh. K tomu to musí s vaší službou dospět, a tak musí být Branhamova kaple postavena do služby.** Jestliže toto bude někdy zpochybněno, pak tento magnetofonový pásek má být svědkem, že v Branhamově kapli se to má takto užívat.

Přicházejí sem přece neustále cizí, neboť toto je nadkonfesijní kaple a také jsou mezi nimi lidé, kteří nejsou tak dobře vyučeni a proto to neznají lépe. U svého vlastního kazatele náhle vyskočí, přeruší zvěst, oltářní zvolání, mluví v jazycích a podobně. Vy jste lépe vyučeni. Jestliže se někdo chová nepřístojně, potom je úkolem diaconů, po bohoslužbě se tím dotyčným zabývat. Postarejte se o to, aby to nemusel dělat váš kazatel, jedině, že by nebyl přítomen žádný diacon. Ale jinak se o to má starat některý diacon.

Jestliže se někdo po kazatelské bohoslužbě pozdvihne a dá zvěst, může kazatel, pokud chce, být okamžik zticha a potom pokračovat. To je v pořádku. Je to na kazatelově rozhodnutí. Ale nežli ta osoba opustí budovu, měl by ji některý diacon vzít stranou a vysvětlit jí to. Pakliže to zpochybňuje,

zaveďte ji k tomu magnetofonovému záznamu a řekněte: „To řekl biskup, představený tohoto sboru.“ Biskup je přece dozorcem. Vidíte, tak jej Bible označuje: Biskup, hlavní dozorce nad sborem. „Chtěli bychom, abys přišel a přinesl svoji zvěst, ale jestliže jsi obdržel zvěst od Pána, má být přinesena tam a potom položena na pódium. Je-li to zvěst pro toto shromáždění, pak ji kazatel posluchačstvu přečte.“ Nemůže to ale jednoduše být opakování biblických míst a podobně, to musí být přímá zvěst lidu – o něčem, co se má stát, nebo něco, co mají udělat. Porozuměli jste tomu? V pořádku.

Existuje nějaká lepší možnost, zachovat ve sboru pořádek než ta, že by to diakoni neustále museli připomínat?

Ne, to jsem právě vysvětlil. To je otázka číslo tři. Diakoni, je to vaším úkolem, s laskavostí a přívětivostí zachovávat pořádek ve sboru. Musíte se starat o to, když se ve sboru někdo nechová správně, nebo vejde dovnitř opilý.

Nedávno večer byl na pódiu zastřelen kazatel. Slyšeli jste o tom. Opilý muž s dvouhlavňovou brokovnicí vešel dovnitř. Hledal svoji ženu, zatímco ji volal, šel ke kazateli. Kazatel mu ukázal, kde sedí jeho žena. On ji chtěl zastřelit přímo tam ve shromáždění, a proto se mu ten kazatel postavil na odpor. Tedy se ten muž s brokovnicí otočil a kazatele na pódiu zastřelil. Pak ještě svoji ženu a nakonec sebe.

Nuže, kdyby tam bylo několik diaconů, když ten muž s puškou vešel, pak by jej zastavili již u dveří a pušku mu z rukou vzali. Vidíte, to by byli řádní diakoni. Tak daleko to došlo a vy musíte prostě počítat se vším. Ale myslíte na to, že diakoni jsou policisté v domě Božím, úplně jedno, co si o tom myslí někdo jiný. Někdy by některý policista vůbec nechtěl někoho zatknout, neboť je to možná někdo z jeho přátel, ale on byl postaven pod přísahu, proto to přesto musí udělat. Je to jeho povinností vůči městu.

Toto je úkolem diakona ve sboru. Jestliže někdo vyskočí a začne kazatele přerušovat, nebo provádět něco v tomto způsobu během kazatelovi zvěsti, pak by dva nebo tři diakoni měli jít k tomu člověku a říci: „Mohli bychom s tebou mluvit, bratře?“ Vezměte jej z kaple sem do kanceláře nebo jiné místnosti a mluvejte s ním o tom. Řekněte: „Ty bys to neměl přerušovat.“ Víte, že dokonce ze strany

zákona je to těžce postižitelné, jestliže někdo v bohoslužbě vyrušuje. Jestliže tedy přijdou mezi vás lidé, kupříkladu zločinci nebo také fanatici a chtějí si nějak zahrávat, potom musí diakoni zasáhnout. Pokud to diakoni s nimi nezvládnou, může jim přijít předsedající nebo někdo jiný na pomoc. To víte.

Dovolte mi tuto otázku přečíst ještě jednou.

Existuje nějaká lepší možnost, aby byl ve sboru zachován pořádek než ta, že by to diakoni neustále museli připomínat?

Myslím, že pastor by měl tento pásek příležitostně přehrávat na svědectví. Diakoni jsou policisté a jejich slovo je pravda a pořádek. Mají před sborem a dokonce před zákonem tohoto národa autoritu, udělat z Božího domu správné zákonné místo. Každý, kdo by jednal proti pokynům diakona, může být soudem odsouzen ke dvěma až deseti rokům vězení. Jestliže vyzvete někoho, kdo se nepřístojně chová, aby odešel a ten to neudělá, pak si není vědom, jaké to může mít důsledky. Vystavuje se tím nebezpečí přiměřeného trestu.

Jestliže dojde k tomu, že někdo vyskočí a nechová se správně, že třeba začne mluvit v jazycích, nechal bych to projít, protože jde o cizí. (Z jiných sborů). Nebraňte jim. Jestliže to ale jsou naši vlastní lidé, pak vy, diakoni, musíte příštího večera vzít tento magnetofonový pásek a říci: „Nyní, než započneme bohoslužbu, přehrajeme tento magnetofonový záznam o pořádku ve sboru. Chtěli bychom, aby tomu každý rozuměl.“ Tak mohou kazatelé a všichni ostatní spolupracovat.

Další otázka zní:

Bratře Branhame, ohledně pořádku ve sboru jsme se snažili jednat podle odkazů, které byly dány při zasvěcení kapele. Mnohé to rozhněvalo a opustili sbor, jiní nechtějí respektovat nic, co jim říkáme, obzvláště děti. Rozmlouvali jsme o dětech s jejich rodiči, ale ti na ně nedávají pozor. Pochopili jsme to špatně, nebo to děláme zvráceně? Srdečný dík.

Dovolte mi odpovědět na to postupně:

Ohledně pořádku ve sboru jsme se snažili jednat podle odkazů, které byly dány při zasvěcení kaple.

To je korektní, děláte to správně. Mám za to, že to je od diakonů, neboť se tu jedná o úkol diakonů. Kvůli tomu se lidé na nás často hněvají. **Budou se hněvat i na mne a každého jiného. S osobou, která to činí, něco nesouhlasí. Není v pořádku s Bohem, neboť Duch Kristův je podřízen učení Kristovu, domu Kristovu a pořádku Kristovu. Jestliže nějaký muž, žena, dítě, rodiče nebo kdokoli jiný, kterému něco řekneme, se rozhněvá, pak s ním něco nesouhlasí. Chtěli bychom každého, koho jen můžeme dosáhnout, mít v tomto sboru. Ale jestliže jsou tím vyvolány jen nějaké problémy, pak je to trnem v oku nebo jak říkáme „zajíc v hranici dříví“. Taková osoba není v pořádku.**

Jestliže odejdou pryč, můžete udělat jen jedno: nechat je jít a modlit se za ně. Možná, že někdo z diakonů může za ním zajít domů a zjistit, proč odešli, zeptat se, co nebylo v pořádku. Pokuste se potom s nimi smířit. Jestliže se vám to nepodaří, vezměte si ještě dva nebo tři svědky s sebou, aby to pochopili. Jestliže to nepochopí, bude to oznámeno sboru, pokud se jedná o údy zdejšího sboru.

Také ti, kteří nepatří k tomuto sboru, by se měli držet se tohoto pořádku, přestože nejsou údy tohoto shromáždění. Oni musí uposlechnout našich pokynů, neboť to jsou nařízení sboru. Toto je něco, co bychom nechtěli dělat, něco, co nedělám rád, ale jsou to věci, které musí být dělány. Já se tu vydávám na pospas, když to namlouvám na magnetofonový pásek – jsem to já, oni mne mohou slyšet a vědí, že to jsem já a ne vy, muži. Vy jste se jen ptali a já na to odpovídám podle svého nejlepšího vědomí ze Slova Božího.

Ale když se tito lidé zlobí a odcházejí od nás, co o tom říká Písmo, bratře Branhamo?

„Odešli od nás, protože k nám nepatřili.“ Tím je to vyřízeno. Oni sbor opustili – udělali to. Nu, dobře.

Jiní nechtějí slyšet nic, co říkáme, obzvláště děti.

Dětem by se mělo dostávat výchovy; mělo by se jim jí dostávat doma. I kdyby se tu mé děti nechovaly správně, nechtěl bych, abyste na ně brali ohled. Ať je to Sára, Rebeka, Josef nebo Billy

nebo kdokoli z nich. Řekněte mi to; já se o to postarám. Když se neumějí chovat, budou muset zůstat venku, dokud se nenaučí chování. Toto není žádná aréna; je to dům Boží! Není to místo na hraní, ježdění na kolečkových bruslích, nebo kde si píšou psaníčka, chechtají se a dělají hlouposti. Toto je dům Boží, a zde se musí všechno dít v bázni Boží.

Přicházíte sem, abyste se modlili a ne abyste někoho navštívili. Toto není terén pro piknik, není to místo, kde by se dělaly návštěvy – toto je místo navštěvování Ducha svatého. Poslouchejte, co On říká, ne to, co vy si říkáte navzájem. Nepřicházíme sem, abychom měli společenství mezi sebou, chodíme sem pro to, abychom měli společenství s Kristem. Toto je dům uctívání. Také i děti se musí podříditi kázni svých rodičů. Oznamte to: jestliže rodiče nechtějí slyšet na to, co říkají diakoni, pak musí být sami rodiče korigováni.

Mluvili jsme s rodiči o dětech, ale oni na ně nedávají pozor.

Jestliže náležejí k tomuto sboru, pak byste měli dva nebo tři z vás k tomu přibrat a rodiče zavolat k soukromé rozmluvě zde v kanceláři. Nesejde na tom, o koho jde – ať jsem to já nebo bratr Neville, ať je to Billy Paul a jeho malý hoch, bratr Collins a jedno z jeho dětí, nebo kdokoli jiný z vás. My se vzájemně milujeme, ale jsme zavázáni Bohu a tomuto Slovu. Jestliže je to můj bratr Doc, nebo kdokoli, musíme být zavoláni dovnitř a být poctiví k sobě navzájem. Jak by se Bůh námi mohl zabývat, kdybychom k sobě nebyli upřímní? Jak bychom mohli být vůči Němu upřímní?

Toto je pořádek, ve kterém musíme dům Boží zachovávat! Diakoni musí vědět, jak se to dělá. Tyto věci vám říkám proto, abyste si je zapamatovali. Jestliže by se mělo přihodit, že byste hovořili s rodiči, a oni by na to nedbali, pak si vezměte s sebou ještě jednoho diakona nebo někoho z předsednictva či jinou osobu z tohoto sboru. Když ani to nepomůže, mají se sejít všichni diakoni a říci: „Děti bratra Jonese, nebo čí děti to mohou být – se chovají velice špatně. Již dvakrát, třikrát jsme jim to řekli, ale oni na to nedbají.“

Potom pozvěte bratra Jonese nebo bratra Takatak dovnitř a řekněte: „Bratře Jonesi, pozvali jsme tě sem k rozhovoru. My tě milujeme, patříš k nám. Chtěli bychom přehrát tento

magnetofonový pásek a poslechnout si, co k tomu říká bratr Branham. Prosili jsme tě, aby ses postaral o své děti, aby se řádně chovaly. Jestliže se nechtějí chovat řádně a ty je nepřiměješ k tomu, aby se ve sboru chovaly správně, pak je u někoho nechávej, když jdeš do sboru, dokud by se nenaučily, jak se mají v domě Božím chovat.“ To je nařízení a to musí být vykonáno.

Ta otázka dále zní:

Porozuměli jsme tomu špatně?

Ne, neporozuměli jste tomu špatně. Je to správné. Říkám to ještě jednou: Jsou to nařízení. V armádě vás neprosí: „Nebyl bys tak laskav, a mohl bys...“ Jste-li v armádě, pak to musíte dělat. Tak je to také tady. Já jsem nucen kázat evangelium. Jsem nucen za tím stát, a nezáleží na tom, co o tom moji bratři a ostatní říkají. Já to musím dělat. Musím tyto lidi zraňovat a napravovat.

Přece nechcete být jako Oswald (vrah prezidenta Kennedyho). **Jestliže v nějaké věci s někým nesouhlasíte a nemůžete mu proto podat ruku a nadále s ním ještě cítit, pak je s vámi něco převráceného. Jestliže s někým nesouhlasím a jsem s ním v příkrém rozporu a proto si ho nemohu vážít tolik jako Krista, potom je s mým duchem něco převráceného, potom nemám Ducha Kristova.**

Někdo říká: „Bratře Branhame, myslím, že tvé učení je toto nebo ono.“ V pořádku, bratře, sejděme se, abychom to probrali. Společně to pročešeme. Zavřeme se spolu a vysvětlíme si to. Pak mi on důkladně řekne své mínění a i já mu musím věci odpovědět. **Ale kdybych ve svém srdci vůči němu necítil právě tak, že je stále ještě mým bratrem, a že se budu snažit mu pomoci – pak mu nebudu moci nikdy pomoci. Nemám možnost pomoci mu, jestliže jej nemiluji.** Jaký to má potom vůbec smysl tam chodit? V první řadě mu řekněte: „Bratře, nemiluji tě. Chtěl bych to právě nyní dostat ze svého srdce ven, než spolu půjdeme dovnitř. Neboť ti mohu pomoci jedině tehdy, když tě budu milovat.“

To souhlasí a tak je to správné. Dělejte to tak dále, jednali jste zcela správně. Tak to má být. Vy jste tomu neporozuměli špatně.

Myslete na to, že nepracujete pro Branhamovu kapli ani pro bratra Neville nebo pro mne, pracujete pro Ježíše Krista. Děláte to

pro Něho. ON od vás očekává, že **budete věrni**, jak to očekává od kazatele a všech ostatních. ON očekává, že budete spolehliví. Chceme svoji věrnost dokázat.

Někdy je to těžké. Na misijním poli je pro mne těžké, musím-li opravdu něco říci některému kazateli, který tam sedí a kterého z celého srdce miluji. Ale musím to udělat v lásce a přitom mít ruku připravenou k pomoci, vidíte? Přijdou ke mně a říkají: „Bratře Branhame, ty jsi divuplná osoba, proč nepřistoupíš kvůli křtu, kvůli tomuto, onomu a jinému, kvůli semeni hada a věčné jistotě spravedlivého trochu na kompromisy?“

Potom odpovídám: „Bratře, miluji tě. Ale nyní vezměme do ruky Písmo a podívejme se, kdo z nás je správný nebo převrácený.“ Na to musím být připraven.

Potom se říká: „Ó ne, bratře Branhame, říkám ti, ty jsi úplně vedle.“, a rozčílí se.

„Ó,“ odtuším, „to možná jsem. Jestli to tak je a ty to víš, pak mi to jistě ukážeš. Já jsem ochoten to přijmout.“

Totéž je, když někdo řekne: „Ty nemáš právo tomu dítěti říkat, že se má posadit.“ Diakon je správcem v domě Božím. On dohlíží na dům Boží a udržuje ho v pořádku. To říká Písmo. A jestliže míníte, že by diakon měl dělat něco jiného, pak přijďte a ukažte mi to. Vidíte, to je totéž. Je to vaší povinností jej podporovat.

A vy se nemusíte nikoho ptát; je to prostě váš úkol. Ani bratr Neville se nikoho neptá, předsednictvo se nemusí nejprve ptát bratra Neville, jestli střecha na kapli má být opravena. Ne, ne, s tím bratr Neville nemá nic společného, já právě tak a ani diakoni ne. To je ve vaší kompetenci.

Právě tak je to také s kazatelem: „Tak o čem budeš kázat? Nechtěl bych, abys toto činil.“ Oni nemají právo tohle říkat. Váš pastor je podřízen Bohu. Bratr Neville káže zvěst, kterou nám Pán dal a všichni jsme do toho zahrnuti. Jestliže já řeknu bratrovi Neville něco převráceného, budu se za to muset odpovídat před Bohem. To souhlasí. Bůh všechno řídí. Vidíte, že jsme v těchto úsecích činní jen jako Jeho zvěstovatelé.

Prosím, vysvětli nám, jak my, diakoni, před a po bohoslužbě můžeme vést ve svatyni ke ztišení.

Bratři, chtěl bych vám něco navrhnout. Toto je důležitá záležitost a přál bych si, abychom na to měli více času, neboť to pro nás něco znamená. Sbor není místem pro zábavu.

Jestliže chcete, pak tento magnetofonový záznam jednoho večera před bohoslužbou přehrajte, aby to lidé pochopili. Přehrajte jen tuto část pásku a ne více; jen tuto část. Přetočte ten pásek, až najdete tu část, kterou chcete přehrát, neboť jsou to jednotlivé otázky.

Diakoni sboru jsou, jak jsem již řekl, policií ve sboru. Sbor není místem, kde bychom si odbývali společenské a přátelské styky nebo zábavu. Církev je Boží svatyní. Chceme-li se spolu potkat, pak mně pozvěte k vám domů. Nebo vy můžete přijít ke mně domů; jestliže se chcete sejít, pak to dělejte ve svých domovech a podobně. Přijdete-li ale sem, pak tyto věci nemáme na mysli.

Vidíte, jak jsme to dělali před lety? Tehdy byla sestra Gertie pianistkou. Když jsem tu byl kazatelem, musel jsem být diakonem, kazatelem, předsednictvem a vším ostatním. Všechno to jsem měl vyřizovat. Nyní to nemusíte tak dělat, neboť máte dost mužů, kteří to mohou vykonávat. Jako pořadatele jsem měl bratra Seward a jiné. Stávali u dveří, kde byly také uloženy knihy, sedávali tam na židli nebo se zdržovali tam poblíž. Jestliže vešel někdo dovnitř, ukázali mu, kam si může pověsit kabát, případně je dovedli na místo, podali jim zpěvník a prosili je, aby setrvali v modlitbě. Každý zůstal sedět na svém místě a byl ztišen v modlitbě, dokud nezačala bohoslužba. Zatímco se lidé scházeli, začala již sestra Gertie hrát.

Navrhoval bych, aby také vaše varhanistka předtím líbezně a pomalu hrála. Natočte si to na pásek, kdyby zde někdy nemohla být. Postarejte se o to, aby opravdu krásná a posvěcená hudba byla k dispozici. Kdyby se pak lidé přesto dále vybavovali, ať jde některý z diakonů na pódium k mikrofonu a řekne: „Pst! Pst! Přáli bychom si, abyste přicházeli do kaple k uctívání. Proto budeme nyní ztišeni a naslouchat hudbě. Posadte se, buďte slušní, modlete se nebo si čtěte v Bibli. Zde ve svatyni přebývá Pán. Chtěli bychom, aby opravdu každý rozjímal a modlil se. Nepobíhejte před bohoslužbou kolem a nemluvte. Soustředte se, přišli jste sem přece, abyste mluvili s Pánem. Buďte proto v tiché modlitbě nebo si čtěte Bibli.“

Jistě jste slyšeli o Normanu Vincentu Pealeovi, který je dobrým učitelem a psychologem. Když jsem přišel do jeho sboru, do „mramorového kostela“, musel jsem si myslet: „Přál bych si, že by to zase tak bylo v mé kapli.“ Když se vejde dovnitř, stojí diakoni přímo ve vchodu, hned vám předají lístek nedělní školy a uvedou vás dovnitř. Protože tam je místo jen pro asi 400-500 lidí, museli nedělní školu mít třikrát. Víte, New York je veliký, a on je známý muž. Myslím, že první vyučovací hodina začala o 10.00 hodině a druhá v 11.00. Pokaždé bylo stejné kázání, konala se stejná bohoslužba a byly přečteny tytéž poznámky. Potom co byla první skupina propuštěna, měli jen asi 15 minutový mezičas. Nikdo nemohl dovnitř, až když všichni vyšli; potom vpustili diakoni dovnitř ty ostatní a kaple se opět naplnila. Oni mají ta stará sedadla v lóži, víte, do nichž musíte vcházet, sedí tam ve staromódních kostelních židlích, které ještě mají po straně dvířka, neboť tento starý mramorový kostel stojí již asi dvě stě let. Mám za to.

Tam byste slyšeli, i kdyby někde v kapli spadl špendlík. Všichni se alespoň třicet minut modlili, než první tón přede hry na varhanách byl zahrán. Všichni se modlili. Myslím jsem si: „Jak je to nádherné!“ Přede hra trvala, myslím tak 3-5 minut. Hrál se: „Ó velký Bože“ a podobné písně. Když to začalo, přestali se všichni modlit a naslouchali přede hře. Vidíte, přešli od modlitby k přede hře. Poté, co hráli, vystoupil dirigent s chórem. Návazně zpíval sbor a chór. Potom byli připraveni pro lekci nedělní školy. Když dospěli k závěru, zbývalo pokaždé jen uctívání Boha, a pro to jsme přeče přišli.

Myslím, že by to byla dobrá věc pro náš sbor. To, co říkám, budeme také dělat. Dělejme to! Jestliže někdo dělá něco, o čem si myslím, že je to dobrá věc, a když je to opravdu dobrá věc, pak to číňme. Nic dobrého bychom nechtěli zavrhnout, ale chtěli bychom to každopádně činit. Prostě s tím jednoho rána začněte. Když jsou lidé neklidní, má někde někdo nebo jeden z diaconů k nim jít a říci: „Zde ve sboru jsme si stanovili pravidla...“

Nevím, jestli se to tak již dělá; může to být. Vždyť já tu nejsem, víte, proto to nevím. Před bohoslužbou tu nikdy nejsem.

Když lidé vejdou dovnitř a začnou se vybavovat, má jít někdo dopředu a říci: „Pst! Pst! Okamžik prosím.“, a sestra má začít hrát

na nástroj. Jestliže to není možné, mějte připravenou nahrávku s varhany a pusťte ji. Řekněte: „Máme nové řešení. Přijdou-li sem lidé, neměli bychom si šeptat nebo mluvit, nýbrž jen se modlit. Za několik minut začne bohoslužba. Čtete si v Bibli nebo skloňte hlavu a tiše se modlete.“ Jestliže to několikrát uděláte, všichni to pochopí.

Brzy to dospěje k tomu, že jich bude mluvit jen málo a jinak nikdo. Pak by měl některý z těch diakonů k nim jít a říci: „Chtěli bychom, abys během bohoslužby byl v modlitbě.“ Vidíte, to není dům zábavy. Ale dům uctívání Boha. Chápete to?

Myslím, že šlo o toto: ***Prosím, vysvětli, jak my diakoni máme zachovat ve svatyni klid.*** Ano, to jsem učinil. To souhlasí. To to bylo.

Nyní se dostáváme k poslední otázce.

Bratře Branhame, vyskytly se námitky ohledně začátku bohoslužby. Máme písně, svědectví, modlitby, žádosti o modlitby, zvláštní písně a teprve v 11.00 nebo po 11.00 hodině se dostáváme ke zvěsti a nemáme dost času pro Slovo. Někteří lidé jsou pak neklidní a musí odejít před koncem. Prosím, dej nám vědět, kolik písní se má zpívat a kdy se má začít s kázáním. Někdy máme modlitby, přímluvy a končíme svědectvími. Některé věci se nezdají být zcela na místě.

Doufám, že jsem to pochopil správně. Billy je tady a snaží se mi pomoci. Jestliže někdo z našeho středu tuto bohoslužbu uslyší z magnetofonového pásku, pak ví, že Billy se snažil pomoci mi při čtení. Je to napsáno velice, velice drobně, ale já jsem to nemohl přečíst. Mám za to, že se jedná především o to, kolik písní se má na počátku bohoslužby zpívat a kdy má začít kázání.

Nejprve bych se chtěl z něčeho vyznat. Když jsem převrácený, pak bych to také chtěl přiznat. Musím vyznat, že v jistém způsobu jsem původcem té věci, neboť jsem to byl já, kdo měl vždycky tyto dlouhé bohoslužby. Tím se to stalo ve sboru zvykem. Ale nemělo by to být. Myslete na to, že jsem vám všem řekl: „Od nedělního večera, dá-li Pán, zkrátím svá kázání při bohoslužbách na třicet, nejvýše čtyřicet minut, i kdybych tu měl zůstat o týden déle.“

Zjistil jsem, že lidi unavujeme a zvěst, která je přinášena v síle, nepochopí, jestliže ji protahujeme příliš dlouho. Tohle jsem vždycky věděl. Nejúspěšnějšími řečníky jsou ti, kdo se dokáží krátce vyjádřit. Ježíš byl málomluvný Muž. Pozorujte Jeho kázání. Sledujte Petrovo kázání o letnicích. Možná, že stačilo patnáct minut, a mělo to takový dopad, že ještě 3 000 duší přišlo do království Božího. Vidíte, on se okamžitě dostal k věci.

Je to mojí vinou. Ale nedělal jsem to proto, že bych to neuměl lépe, ale proto, že se to natáčí na pásky. Tyto pásky se v domech přehrávají celé hodiny. Nadcházející neděli zjistíte, proč jsem to dělal. Chtěl bych to na pásek namluvit již nyní. Ten důvod je, že jsem velice zaměstnán šířením zvěsti této hodiny. Ta zvěst je nyní rozšířena a proto od začátku roku a ve shromážděních venku budu mluvit jen asi třicet minut. Snažím se všude, kam jdu, své hodinky nastavit na třicet, nejvýš čtyřicet minut, a během té doby dotáhnout zvěst k vrcholnému bodu, dát oltářní zvolání nebo svolat modlitební řadu a již nemluvit tak dlouho, neboť tím lidi unavujeme. To vím.

Ale vidíte, za celý rok tu nebylo více než tucet lidí, kteří vstali a odešli, přesto, že jsem vás někdy zdržoval dvě až tři hodiny. To souhlasí. To bylo proto, že se tu pořizují magnetofonové záznamy, které jdou do celého světa. Do Německa, Švýcarska, Afriky, do Asie – všude jim lidé hodiny naslouchají; rovněž kazatelé, atd.

Ale hleďte, jestliže zde ve svatyni, ve sboru, natočíme na dvouhodinový pásek dvouhodinovou zvěst, pak je to v pořádku. Když se ale magnetofonový záznam nepořizuje, potom ta kázání zkraťte. Také vám řeknu proč: Jedni mohou přijímat jen málo, jiní mnoho, proto musíme zvolit střední cestu.

Často naše bohoslužby ničíme, pořadáme-li shromáždění se svědectvími, která se značně protáhnou. Víím, že jsem tím vinen. Vzpomínáte si, jak jsme mívali shromáždění ještě na ulici a prosili jsme jednoho staršího bratra, aby předstoupil, a krátce se modlil. Začal tím, že se modlil za starostu města, za guvernéra státu, za prezidenta odborů a takové lidi, za všechny kazatele v okolí – pak jmenovitě – za sestru Jonesovou, která ležela v nemocnici a tak dále a tak dále. Lidé tam stáli, jiní kolem míjeli. Šli prostě dále – on je unavoval.

Vidíte, vaše hlavní modlitba má být v soukromí; ta dlouhá modlitba. Modlete se všichni, ale uchylte se do soukromí a zavřete za sebou dveře. Tam se můžete modlit celý den a celou noc, nebo dvě hodiny. Ale tady, kde lidé vám naslouchají, se modlete krátce. Udělejte to tak i s bohoslužbami, věnujte většinu času bohoslužby Slovu, neboť to je to nejpodstatnější. Podávejte Slovo tak mocně, jak jen můžete! Přinášejte lidem Slovo!

Nuže, zde je můj návrh. Myslete na to, vyznal jsem, že jsem tím vinen, protože jsem to tak zavedl. Ale také jsem vám řekl, že jsem to dělal proto, že ty zvěsti jsou natáčeny na dvouhodinové pásky, aby byly rozesílány do zámoří a tam všude. Ale sbor by si tato shromáždění neměl brát za příklad pro kázání tady v kapli. Tyto pásky jsou posílány do mnohých míst. Toto je nyní váš pořádek.

Dovolte mi uvést příklad. Bylo by v pořádku, kdybych vám něco navrhl? Chtěl bych říci, že dveře kaple by měly být ve stanovené hodině otevřeny, aby se církev mohla shromáždit, zatímco se hrají písně. Každý může přijít, aby se modlil, ne proto, aby vykonal návštěvu. Také nedovolujte, aby se tam následně bavili. Veďte je k tomu, aby kapli opustili a ne aby se tu vybavovali. Jestliže se chcete bavit, dělejte to venku. Toto ale je svatyně; ta má být zachována čistá. Jestliže je tu Duch Páně činný, pak to chceme zachovat v Duchu Páně, pak zde On bude dále působit. Jestliže to neuchováte, zapište si má slova – pak to přijde k pádu. Úplně jistě! Zachovávejme to. Je to naše povinnost. A proto jsem dnes večer tady. Zachovávejme všechno v souladu s těmito nařízeními.

Nuže hleďte, řekl bych to takto: My vám to oznámíme, jestliže se bude zvěst natáčet na pásek. Bude-li mít bratr Neville zvěst, kterou by chtěl natočit na pásek, protože by ji chtěl poslat lidem venku, pak to předtím oznamte, řekněte: „Příští neděli večer budeme natáčet dvouhodinovou zvěst,“ nebo tříhodinovou, jakoukoli. „Bude to příští neděli večer.“ Pak to lidé budou vědět. Řekněte jim to ještě jednou, až tam ten den všichni budou: „Dnes večer se bude kázání natáčet. Mám zvěst, kterou bych chtěl natočit a rozeslat. Cítím se být veden, tuto zvěst rozeslat. Bude se to natáčet a může to trvat dvě až tři hodiny.“ Řekněte to.

Co by se ale stalo, kdybych šel například do shromáždění obchodníků nebo někam mimo svá shromáždění a dříve než postavím modlitební řadu, bych ten večer před bohoslužbou

s uzdravováním nejprve tři hodiny kázal? Víte, co by se stalo? Další večer by tam byla již jen polovina posluchačů, neboť nemohou zůstat tak dlouho, vždyť musí chodit do práce.

Včera večer jsem dával pozor, když kázal bratr Neville. Víím, to všichni. Byla to úžasná zvěst. Dělal jsem si poznámky; mám je v tašce. Mohu je použít ve svých zvěstech. Tak to je. **Cesta úniku** byla nádhernou zvěstí. Všimli jste si, jak rychle s ní byl hotov? Za pětatřicet minut skončil. To bylo milé. Kázání bratra Neville obyčejně trvají tak dlouho. Vidíte, to není dlouhé. Ale to, čím svá shromáždění ubíjíte, jsou všechny ty věci, které se tak protahují před tím.

Vidíte, neříkám to, protože bych si předsednictva, vás diakonů nebo kazatele nevážil, ale říkám vám: Vidíte, co je pravda a podle toho musíme jednat. Co se děje? Každý z vás je dobromyslný, každý z vás má dobromyslnou povahu. Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych: „Všichni kromě bratra Takatak mají dobromyslnou povahu. Všichni se za něho chceme modlit.“ Ale vy jste dobromyslní, jste shovívaví, přívětiví, máte mírné způsoby. To je milé. Ale kvůli tomu nebuďte zbabělí!

Ježíš byl také dobromyslný, ale když přišel čas, musel říci: „Je psáno: ‚Dům Mého Otce má být domem modlitby; vy jste z toho ale udělali peleš lotrovskou.‘“ ON věděl, kdy je třeba něco říci a kdy ne. To musíme vědět i my. Nikdy nebyla taková osobnost jako Ježíš. ON byl Bůh. Myslete na to, On převzal dokonce úkol diakona ve sboru. Upletl si bič a nečekal, až oni sami od sebe odejdou – vyhnal je z domu Božího! Tam konal práci diakona; jako příklad pro diakony. ON vám dal příklad. „Je psáno: ‚Dům Mého Otce je domem modlitby.‘“ Myslete na to, tam byl Ježíš diakonem. Víte, Ježíš tam převzal úkol diakona.

Když vykonával úkol kazatele – co tam řekl? „Vy slepí farizeové, slepí vůdcové slepých!“ Tehdy vykonával úkol kazatele.

Když jim řekl, co se stane, tehdy převzal úkol proroka. Když žádali zaplatit daň, převzal úkol předsednictva: „Petře, jdi, vhodď udici a první ryba, kterou vylovíš, bude mít v tlamě kus stříbra; vezmi jej a zaplať daň.“ ON také řekl: „Dejte císaři, co je císařovo a Bohu, co Božího jest.“

ON byl vším: Kazatelem, prorokem, předsednictvem a diakonem. Přirozeně! Vidíte tedy, co dělal a to má být vaším

příkladem v tomto domě, v Branhamově kapli. Chtěli bychom být domem, kde On bude vším ctěn; každým úřadem, na každém místě, že nic nebude muset být bráno zpět. Zde má být mírnost, líbeznost a přívětivost, přesto každý musí svědomitě plnit svoji povinnost. Tak se to sluší, tak On to chce mít. ON nikdy nebyl povolný. Když bylo na čase nazvat věci jménem, pak to udělal. Když bylo třeba být laskavým, tedy nechal vládnout vlídnost. ON byl milý, příjemný, plný porozumění, ale rozhodný; všechno u Něho souhlasilo až do puntíku. ON nám byl příkladem. To mi právě Duch svatý dal. Nikdy předtím jsem neuvažoval o tom, že On byl také diakon, ale byl jím. Jednal jako diakon.

Řekl bych, jestliže vaše bohoslužby začínají v 19.30, potom otevřete dveře kaple o půl hodiny dříve, v 19.00 hodin. Platíte varhanici nebo pianistku? Ne, dělají to bez nároku na plat. Požádejte je zdvořile, že bychom byli rádi, kdyby tu byly již půl hodiny před bohoslužbou. Kdyby za to chtěly plat, dejte jim za to něco. Jestliže nebudou z nějakého důvodu moci, pak by sem měly jednou přijít, pořídit magnetofonový záznam s krásnou hudbou a přehrávejte to. Ona tu nemusí pokaždé být. Prostě přehrávejte ten pásek. Jeden z diakonů, někdo z předsednictva, správce budovy, anebo vrátný ať ten pásek pustí, zatímco se lidé scházejí. Jestliže tu nejsou diakoni, pak to může udělat někdo z předsednictva nebo kdokoli jiný. Nechte to hrát půl hodiny.

Ale přesně v 19.30 hodin by měl zvonit zvon na budově. Je na budově venku ještě ten zvon? Ano. Dobře, pak v 19.30 zvoňte. To bude znamení, že v kapli již nebudeme přecházet sem a tam, abychom si podali ruku s Jonesovými a ostatními. Pak také ten, kdo vede zpěv, se ujme svého úkolu. Pokud tu není vedoucí zpěvu, nechť se diakoni poohlédnou po někom, kdo bude schopen začít, jakmile zvon dozněl: „Otevřeme zpěvník číslo to a to.“ Začínáme přesně v 19.30 hodin.

Poté, co sbor zazpíval jednu nebo dvě písně, má se někdo modlit, jak jsem již řekl. Kazatel by v té době ještě vůbec neměl být tady. Proto to musí dělat vedoucí zpěvu. Myslím, že to je bratr Capps. Ten ví, co je třeba činit. Buďto někoho zavolá, nebo se modlí sám. Požádejte shromážděné, aby k modlitbě povstali. Povstaňte a jeden vede modlitbu. Nu, vy ale musíte dávat pozor.

Věříme, že každý, kdo přijde do domu Božího, by se měl modlit, neboť je to místo modlitby. Využijte toho času správně, když jste ve svatyni. Zavoláte-li všechny k oltáři, potom zjistíte, že někdo přetáhne na patnáct, dvacet minut a váš čas je pryč.

Modlete se doma. Ježíš řekl: „Modlíte-li se, nestůjte tam jako pokrytci, že naděláte mnoho slov a přinášíte dlouhé modlitby, abyste se vytahovali.“ ON řekl: „Jestliže se chceš modlit, jdi do své komůrky, zavři dveře a tam se modli svému Otci, který nahlíží i do toho nejskrytějšího. ON ti odplatí zjevně.“ Tak se máme modlit v soukromí. To On přikázal.

Jestliže tedy vedoucí zpěvu nebo někdo jiný řekne: „Po první písni se někdo – kdokoli – bude krátce modlit.“, potom se nemodlete za všechny guvernéry a podobně. Má-li někdo modlitební přání, pak to má oznámit tím, že to napíše a podá. Potom řekněte: „Dnes večer zahrneme do modlitby sestru nebo bratra Takatak, kteří jsou v nemocnici. Vzpomeňte je během modlitby. Bratře Jonesi, vedl bys nás v modlitbě? Povstaňme.“ Ta modlitební přání by měla být položena na pultík. Oznamujte to, aby si na to zvykli: „Máte-li přání o modlitbu, napište to a položte lístek sem.“ Neříkejte: „Kdo žádá o modlitbu, ať to nyní sdělí.“ Jinak by okamžitě někdo povstal a řekl: „Čest buď Bohu! Víte...“ Tak by to začalo a víte, že to potom trvá skoro půl hodiny, než ten dotyčný se opět posadí.

My jsme zodpovědní za tento sbor, ne za jiné. Za tento neseme odpovědnost před Bohem. Vy jste před Bohem odpovědní za tento úkol. Ten důvod, proč tu stojím a to všechno vám říkám, spočívá v tom, že za to před Bohem nesu odpovědnost a vy odpovídáte za to, aby se to plnilo.

Nechť tedy někdo vede modlitbu. Když by se tak stalo, je to v pořádku, všichni si mohou sednout.

Pakliže by někdo znal zvláštní píseň a chtěl ji přednést, pak proti tomu nemohu nic namítat. Pokud by někdo chtěl zpívat píseň, oznamte to sboru: „Každý, kdo by chtěl přednést píseň, ať to oznámí vedoucímu zpěvu před počátkem bohoslužby.“ On na to může odpovědět: „Je mi líto, bratře, pro dnešní večer již někoho máme, kdo by chtěl zpívat. Ale můžeš mi možná říci, kdy budeš opět tady, potom tě zařadím do programu. Podívej, zde mám poznamenané pořadí.“

Je správné, že bratr Capps, nebo kdo jiný ještě, řídí zpěv; někdo to dělat musí. Úplně jedno, kdo. Ale nemá dojít k tomu, že by se choval tak, jakoby byl kazatelem. Jeho úkolem je pouze stát vpředu a doprovázet zpěv.

Úkolem kazatele je kázat, nikoli řídit zpěv. Uvést píseň je úkolem vedoucího zpěvu, ne kazatele. Ten nese odpovědnost a má přijít ze své kanceláře pod čerstvým pomazáním Ducha svatého, když k tomu nastal čas. Při první části bohoslužby vůbec ještě nemusí být přítomen. Může se zdržovat v kanceláři nebo někde jinde, až uslyší z reproduktoru poslední píseň – ať již sólo nebo duet nebo jinou píseň – a pak ví, že přišel jeho čas.

Do té chvíle zazněly dvě sborové písně, modlitba a byla vybrána vaše oběť, pokud ji vybíráte. Každý při tom má vykonávat svůj úkol. Řekněte: „Zatímco zazpíváme poslední píseň, přijdou pořadatelé dopředu, aby vybrali oběť tohoto večera.“ Poté, co je píseň dozpívána, mají pořadatelé stát opět zde. Návazně řekněte: „Budeme se modlit. Zahrneme do modlitby bratra Takatak.“ Jména se přečtou z lístečků. „Všichni k tomu povstanou. Bratře, vedl bys nás v modlitbě?“ Tím je tato část u konce.

Během druhé písně může být vybrána oběť; pokud oběť vybíráte. Já bych zpíval první píseň, potom vybral oběť a potom zpíval druhou píseň a tak pokračoval. Poslední píseň je výzvou pro vašeho kazatele, aby přišel. Jakmile se dozpívalo, varhany hrají předeheru a přichází váš kazatel. Vidíte, pak je všechno v pořádku a každý je zticha. Všechno, co bylo třeba oznámit, je již řečeno. Diakoni jsou na svých místech. Kazatel nastupuje. Vychází ven, pozdraví posluchačstvo, otevře své poznámky a řekne: „Dnes večer přečteme následující místa z Bible.“

Vidíte, pak je to již jen na něm. „Čtete z Bible.“ Někdy je dobré říci: „V bázni před Slovem Božím povstaneme, zatímco čtete ze Slova Božího. Dnes večer čtu z Žalmů.“, nebo kdekoli jinde. Potom čte nebo to nechá někým přečíst, vedoucím zpěvu nebo někým, kdo je zrovna poblíž. Nejlépe je, když ale čteš sám. Potom, co jsi to přečetl, můžeš probírat svůj text. Do té doby uplynulo již třicet minut a je asi 20.00 hodin.

Od 20.00 do asi 20.45 hodin vykládej Slovo, tedy asi třicet nebo pětáctýřicet minut, jak ti to Duch svatý dá – prostě tak, jak ti to dá Duch svatý, zatímco jsi pod pomazáním.

Návazně dej oltářní zvolání a ptej se: „Je ve shromáždění někdo, kdo bych chtěl přijmout Krista jako Spasitele? Potom vás zveme a prosíme vás, abyste přišli k oltáři. Povstali byste?“

Jestliže se nikdo nepozdvihne, zeptej se: „Je tu někdo, kdo se chtěl nechat pokřtít – kdo učinil pokání a chtěl by být pokřtěn ve vodě k odpuštění hříchů? Chcete-li přijít, máte nyní k tomu příležitost. Přišli byste, prosím, zatímco varhany ještě hrají.“ Když nikdo nepřijde, tak se ptej: „Je tu někdo, kdo ještě neobdržel křest Ducha svatého a chtěl by, abychom se za něho modlili, aby Jej dnes večer obdržel?“ Možná, že někteří přijdou, pak necht' jim dva nebo tři pokládají ruce a modlí se za ně. Zaveď je do jedné z místností tam vzadu, aby je tam někdo vyučil, jak mohou ke křtu Ducha svatého proniknout. To se neděje před posluchačstvem.

Jestliže přišel někdo, kdo by chtěl přijmout Krista a stojí tu před oltářem, aby za něho bylo modleno, pak se modli a nech také toho dotyčného modlit. Řekni: „Skloňte nyní své hlavy, budeme se modlit.“, a ptej se: „Věříte?“

Jestliže by kvůli něčemu nastalo nějaké prodlení, pošli ty dotyčné přímo do modlitební místnosti a sám jdi nebo někoho pošli s nimi, aby shromáždění mohlo pokračovat a nebylo žádné zdržení.

Jestliže po několika minutách nikdo nepřijde, tak se zeptej: „Je tu někdo, kdo je nemocen a chtěl by být dnes večer pomazán olejem? Zde se modlíme za nemocné.“

Jestliže někdo prosí: „Bratře Neville, chtěl bych s tebou osobně mluvit.“, potom odpověz: „Dobře, přijď, prosím, do kanceláře. Jeden z diakonů se o to postará.“

„Chtěl bych s tebou něco projednat, bratře.“

„Hned po bohoslužbě budu mít pro tebe čas. Jeden z diakonů tě zavede do kanceláře.“

„Nyní povstaneme k závěrečné modlitbě.“ Vidíte, tak trvá bohoslužba dohromady jen hodinu a pětadvacet minut. Za jeden a půl hodiny je bohoslužba u konce. Dostali jste se rychle k věci a všemu jste učinili zadost. Tak jsou všichni spokojeni a jdou požehnání domů. Jestliže to neděláte, pak to tak nebude, i když to míníte jakkoliv dobře.

Víte, že stojím na pódiu již asi 33 let – zde a v celém světě. Po takovém čase se již člověk trochu něčemu naučil. Jistě. Jestliže

tomu tak není, pak byste raději měli přestat. Vidíte, při tom jsem zjistil: kdybychom měli co činit jen s těmi svatými, pak bychom mohli zůstat celou noc, když bychom chtěli. Ale nemáme co činit výhradně jen s nimi. Pokoušíme se dosáhnout také ty vně stojící. A o ty jde, ti musí být dosaženi; musíme být činní na jejich úrovni. Přiveďte je a nechte k nim promlouvat Slovo. Vidíte, potom již není nic závadné. Kdyby s tebou chtěli hovořit o nějaké záležitosti, dobře, pak je zaveď přímo do kanceláře, ale shromáždění nezdržuj.

Víte, že lidé vystoupí a řeknou: „Tak vám řeknu, že bychom měli mít dobré shromáždění se svědectvími.“ To nyní nemá být žádná kritika, chtěl bych vám říci jen pravdu. Jedná se mi o to, říci vám pravdu. Prožil jsem shromáždění se svědectvími, která někdy více škodila než byla ku prospěchu. Vskutku!

Nuže, jestliže má někdo v době probuzení opravdu žhavé svědectví, víte, jestliže během shromáždění dojde ke skutečnému probuzení, a někdo byl zachráněn a chtěl by něco krátce říci, nuže – chválen buď Bůh! – potom má dopřát svému srdci svobodu. Jestliže to chce učinit během doby probuzení a řekne: „Chtěl bych prostě Pánu poděkovat za to, co při mně učinil. ON mě v posledních týdnech zachránil a mé srdce je zapáleno slávou Boží. Dík buď Bohu. Amen.“, a posadí se, tak je to milé. Pak pokračujte. To je v pořádku.

Když ale řeknete: „Nuže, kdo je další? Kdo bude další? Poslechněme si slovo, poslechněme si slovo nějakého svědectví.“ Chcete-li k tomu vyhradit některý večer při shromáždění, pak to oznamte: „Příští středu večer budeme mít místo modlitebního shromáždění, shromáždění se svědectvími. Chtěli bychom, aby všichni přišli. Bude shromáždění se svědectvími.“ Když se potom sejdou, aby vydali svá svědectví, čtete nejprve ze Slova a modlete se, potom řekněte: „Oznámili jsme, že tento večer bude věnován svědectvím.“ Ti lidé pak mají buďto hodinu nebo třičtvrtě hodiny nebo půl hodiny dávat svědectví. Ten stanovený čas dodržujte. Tak by to mělo být děláno. Vidíte, co míním? Věřím, že to bude shromáždění a všem k užítku, když se tím budete řídit.

Nuže, je pozdě. Bratři, tohle vám říkám podle svého nejlepšího vědomí. Vím, co máte na srdci a já jsem na vaše otázky podle svého nejlepšího vědomí odpověděl. Ode dneška to víte. Jestliže byste někdy nevěděli, pak vezměte opět ten magnetofonový záznam,

vyslechněte jej, ať se to týká diakonů, předsednictva nebo kohokoli – přehrajte si to. Nechte to také v jiných shromážděních přehrát, pokud by to chtěli slyšet. Dobře. Podle mého nejlepšího vědomí je toto vůle Boží pro tuto kapli zde na Eighth a Penn Street a vás pověřuji, bratři, toto všechno pod vedením Ducha svatého ve vši dobrotě a lásce vykonávat. Tím lidem dokážete, že se vám dostalo milosti a jste křesťany. Křesťané nejsou mimina, která jsou postrkována sem a tam, ale představuje to lidi, kteří jsou plní lásky, kteří ale Boha milují právě tak jako sbor. Vidíte, co míním?

Je tu ještě nějaká otázka? Pásek je skoro u konce a venku na mne někdo čeká. Kdy tam chtěl být? (Billy Paul odpovídá: „Již nyní.“) Přejde sem? (B.P. odpovídá: „Zajdu pro něho.“) Nu, dobrá. V pořádku.

Nuže, vím, nyní budeme končit, jestliže již není žádná otázka. Jestliže ne, skončíme.

Nuže, bratři, vážil jsem si toho, že jsem dnes večer u vás s bratrem Nevillem, diakony, s předsednictvem, s vedoucími nedělní školy a vámi všemi byl. Spoléháme se na to, že Pán vám bude nápomocný tato nařízení pro království Boží od této chvíle vykonávat. Důvod, proč toto všechno říkám, je, že věřím, že z vás dětí, se stali dospělí. Když jste byli dětmi, mluvili jste jako děti a měli jste porozumění jako děti. Nyní jste muži. Chceme se tedy v domě Božím chovat jako dospělí, samotně jednat podle toho a našemu úkolu dělat čest a vážit si každého úřadu. Postavme každý dar, který nám Pán daroval do správného pořádku a Boha našimi dary a službami ctěme.

Modleme se:

Nebeský Otče, děkujeme Ti dnes večer za sejítí mužů, kteří zde byli uvedeni do svého úřadu, aby dílo Páně v tomto sboru v Jeffersonville vykonávali. Ó Bože, nechť na nich spočívá Tvá ruka, pomáhej jim a požehnej. Nechť lidé tohoto shromáždění vědí, že toto je myšleno k tomu, věci království Božím činit lépe, abychom byli muži, kteří mají porozumění a poznávají Ducha a vědí, co je třeba činit. Dej to, Otče. Propusť nás nyní ve Tvém požehnání. Nechť Duch svatý nad námi bdí, provází nás a chrání, a nechť v naplnění našich povinností jsme vždy nalezeni věrnými. Já prosím ve jménu Ježíše Krista. Amen.